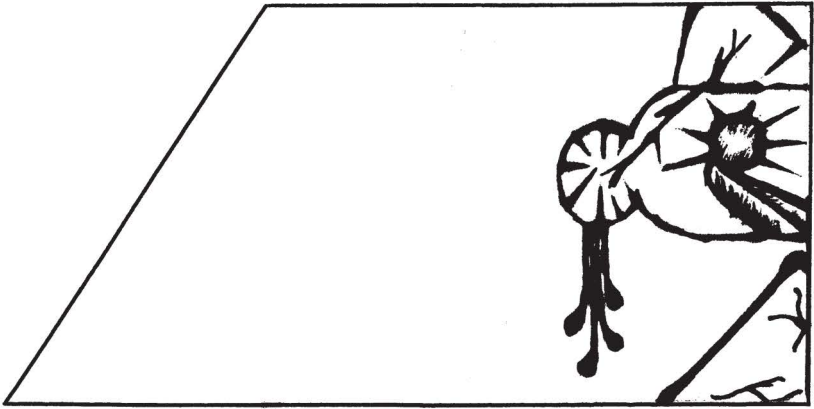


1991
HRANICE



**ALMANACH
UNAR**

Text:

/c/ Jiří Juffo Karlsson Nebeský, 1991
Petr Barry Kent Marek, 1991
Jiří Yubba Harkašský Nezhyba, 1991

Illustrations:

/c/ Jiří Juffo Karlsson Nebeský, 1991



VYDÁNO K DRUHÉMU VÝROČÍ
ZALOŽENÍ
KULTURNÍHO SDRUŽENÍ
UNARC LUB
16.ZÁŘÍ 1989-16.ZÁŘÍ 1991

T E B E

Ve zpěvu mátožných těl
pomalu zabíjím vlaky
a Tebe nejvíc.
Rukama odsnívám
odhozenou tvář
Lehce krákají
tvé nudné vlasy.

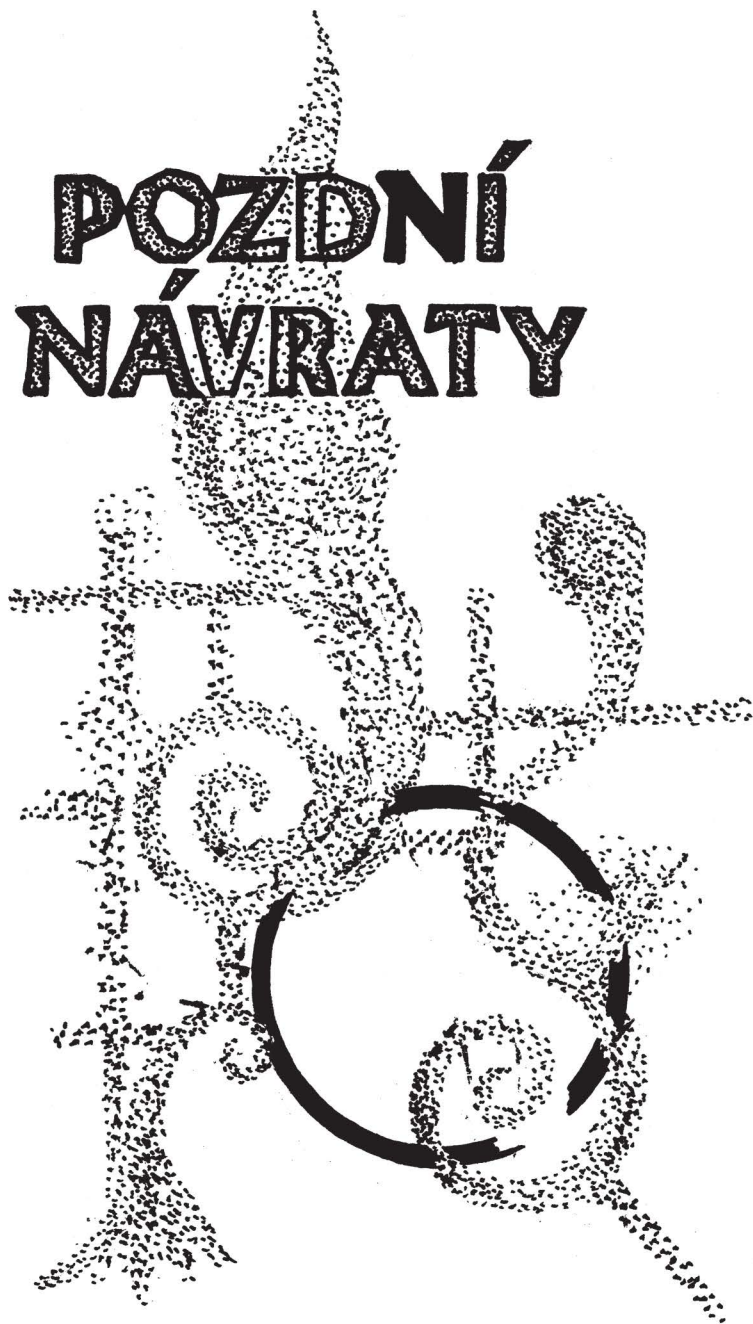
. . .

Kousíčkem železa
protnout si sítnice
Okolo strouhání
mohutně sám.

Chtěl jsem Ti přinést
za svítání polibky...
Odplul jsem navečer
do zmoklých krajů.

/22. září 1991/

POZDŇÍ NÁVRATY



Motto:

Zas střechy domů lákají mne
za bouřky stisknout hromosvod...

N Á V R A T

Nálet popraskaných rtů
Při narození starého
Vláčné tóny klavíru
Přes oceán paměti plují...
Sladké slzy v očích měst
Křik malých dětí
Za zvuku zpěvu
K výškám hor stoupají...
Prázdná vyschlá třída
Pocity kapky rosy
Z právě natrhaných květin
V nitru země bloudí...
Zrcadlo, jež nikam nevede
Skříň, co ústa neotevře již
Návrat kamsi pryč
Zpět k popraskaným rtům
Při narození nového.

H L A D O V É O Č I

Hladové oči skal,
jež chřtán pod zámky skrývají,
brodí se policí kořisti,
drápy již sápu se po náspech.

Větvemi kamenných stromů,
co závaly v útesech rozlily,
plazí se hnání vidinou
jen kapičky sražené krve.

Balvany tříští se
v bezedné propasti
u pramínku návnady
naříkrát staženém.

Mučivé odrazy
poryvu větru
v smyšlených odstínech
ztrácí se na slunci...

S T Í N Y

Pod zážitky klesnutých rukou
proplezil se jejich stín.
Byl nějak zmaten
a ve svém záměru
pohrdavě klíčil do výšin.
Zaléván jistotou skutků,
jež proradné stíny mučily,
svlékány z rukavic ostychu
svůj osud si nadobro určily.

Z T R O S K O T A N E C

V plachtách nahodilých myšlenek
já stále hlavu svou hledal.
Zabalena v odvahu vět
Možná na nejvyšším stěžni pravdy
skryta jest.
V podloubí víry a snah
já nacházel ji tisíckrát.
Však vírem domněnek
dnes spleten jsem.

Stahují mne stále níž
tam kde nad skalami
srdce zvolna tlouci ustává
a šedý mozek zbarvuje se tmou.
Ale já světlo a jas i přes útesy
slyšet chtěl...

Má loď je zničená
a do věčných hlubin temna
se řítí.

V P A L Á C I

Do puknutých sloupů
třesou si pravicí
a ladně se prochází
jen v nočním prádle

Ty prsty se nespatří
v opilém zrcadle,
zabloudí do komnat
bez dveří v sále

Na klavír poznačí
tři křížky bílé
a rozervou oponu,
která je málem
strhnula do výšin
běsnící podlahy
leštěné chlebem
nad zítřejším ránem

N A P O S P A S

Napospas nechaný, dálkou dál unášen
Nikdy Tě nenajdu, popluji sám
Vznáším se ulicí, barvy se vytrácí
Mé moře světél pomalu zhasíná
Však jejich jásnost pomine
A já opět volný budu snad !?
Né já, to matný odraz ve vodní
hladině, napospas času nechaný,
unášený dál



V E Č Í R E K

Ranní vítr oknem mezi dunami
v poušti proudí,
čtyři bezvládná těla ovívá.
Každé z nich vstane, ale druhé
teď nevidí, ani samo sebe
už nepoznává.

Jen pustým pralesem pak žádné
z nich odchází, odchází v dál,
odchází kamsi,
odchází do neznáma.

P O Z D Ě

V posteli bez nebes
beze vší jemnosti
ležel už zchvácený
a na dlouho sám.

V pyžamu s kravatou
a s bílou kyticí
o které věděl
že uvadne nám.

Deštníkem nad střechou
kapky se potácí
do čela padají
na sešlý trám.

Čaj si jen zamíchal
a velkou čepicí
polil si oči,
jež měl tak rád.

Č A S B E Z P O I N T Y

Za mříží hodiny
na věži k večeru
chladně a strnule
uhání vpřed.
Malátný čas
v tempu svém polevil
a přisedl ke mně
ten znavený kmet.

V malé mé cele
místa je nemnoho,
tísním se v koutě
a chtěl bych jít spát.

Čas jako kavalír pozvedl sklenici
a připil mi na zdraví,
čímž strach ze mě spad.
Hned drze mě napadlo
běh jeho zastavit,
když možnost vhodnou
tu náhle jsem měl.

Tak podal jsem mu další číš,
on napil se a došel
k posteli mé blíž,
pak uleh na ni
a víčka klesala mu stále níž,
až spánkem spravedlivých usnul.

Za mříží hodiny
na věži k večeru
chladně a strnule
zůstaly stát.

Z A B O U Ť K Y

Za okny bouře rozladěná
kapkami dlouhých rukou svých
do skel už buší se vší silou
a mě ze spánku probouzí.

Blesk z tmavého nebe spadl
a s dravostí se zanořil
do jasné záře nad obzorem
jen letmé tou svou mladostí.

Za chvíli ani nepoznal jsem,
že se mnou tak dlouho byl.
V té matné modři bouřných mraků
on nadšení mé uhodil.

NOVÝ SVĚT ?

Ve vlnách klidných vod
své sny jsem často pohřbíval
Pomalu, klidně snášely se ke dnu
Dnes kytky zvadly, listí shnilo
a má duše zvolna usíná
Zrcadlo teď obrazem je
V blankytu moře utopeno
Myšlenky mé kovadlina proklíná

Jen zabouchnuté dveře
v nichž není ani škvíra
Klika už dávno zanesená rzí
ale dříve zlatou barvou natřená
Klíč stokrát ztracený
Jen zničený šperhák nad zrcadlem
zůstává a zůstal

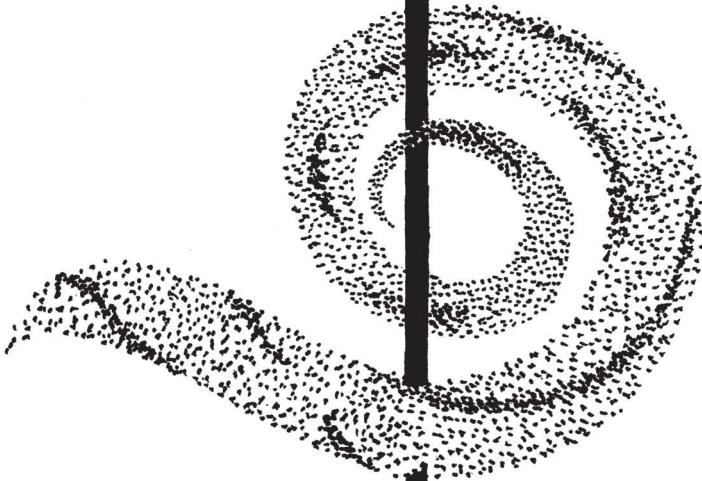
K moři vidiny mé odchází
Pod vodou začíná se Nový svět ?

A Ž R Á N O

Uslyším křik sokolích per,
jež k výšinám skal
zvedají svou tvář
Uslyším zvuky pozounů,
jež za chladných nocí
hrály v mariáš
Uslyším tlukot srdcí,
jež oddaně bily
za marnost svou
Uslyším vzlykot těch,
jejichž dny pomalu
sečteny už jsou

Uslyším zvonění zvonů
z věží shozených
Uslyším nářky domů
zbytečně bořených
Uslyším sténání stromů
bleskem sražených
Uslyším i záseky seker
padajících tmou
a hukot pil,
jež do hlavy mi řvou:
"Krev a prach !"
"Krev a strach !"
"Krev a STRACH !"

Až k ránu se probudím,
uslyším z rádia
pouze můj ospalý
monotonní hlas,
jenž mezi šumem mi pošeptá:
"Nečekej, nečekej na pozdní návraty !"



**PŘED DOBRO RŮZSTVÍ
PŘED ČASNÉHO
MLADÍKA**

ANEŽ

NĚKOLIK POKUSŮ O OZŘEJMĚNÍ
FILOSOFICKÝCH OMYLŮ

P R O L O G

Na prazích začátků
všelikých životů
pravdy jsou ukryté
pod maskou s úsměvy

Z lásek i ze žalů
Ze smutků
Z radostí
Přivádí na světlo
syny své zároveň
s dcerami cizími.

Se ztrátou navždycky
jistoty bezvůle
vyrůstá pýcha v nich
svedená blýskavou
nejistotou bytí
s lehkostí nenávratna.

N A R O Z H R A N Í

Otevřel oči
Pootočil se
A pojmenoval Tvé. Já
pozvednutím prstu
 čísi ruky
 a postupně je proměňoval
ve své Ty.

Zamyslel se
A před staletími úvah
o věčnosti životů
Zašlápl cigaretu
 dohasínajíc...

Vědom si všech
ohraničenostmi přerývaných
 nekonečen
 chtěl vládnout si duší
avšak dostát slastí
 pozemských.

Na hlavu postaven
chtěl namlouvat si
 nesmysly
 jež v polohách
 převrácených
zdají se být
 pravdivé.

A není divu
Že se Sám
 po chvíli váhání
 pustil poutí úniků
Aby se včas objevil
 při prostorech neznámých
A oslepil vše ostatní
 na rozhraní
 prchajících
 marností.

O B R Y S Y

/ZÁPISKY Z KRÁTKÝCH MILOSTNÝCH VZTAHŮ/

Nastlány po deštích
v kalužích bolestí
potichu zívají
znavené obrysy.

Schnoucími travami
překrátkých vadnutí
uloží sebe spát
do listů papíru.

Vstanou a do dálky
promluví utichle
slova se vracejí
v splynutí s nesmysly.

Za chvíli věty se
přiblíží na dosah
pozbylé významy
z ticha se vracejí.

Smutek a rozpaky
s odpadky vyhodí
a čekají s nadějí
na nové vzplanutí.

N Ě K T E R É D R U H Y H R U B O S T Í

Ze dne na den
zpočátku jen pomalu
usycháme v povětrí
Necháme se unášet
větrem...

Díváme se na rány
a s ulevujícím úsměvem
prohazujeme vyprahlá slova

Přihlížíme bolestem
zasténáme v oddechu
zvedáme pak hlavy
se slovy útěchy

Dodáváme odvahu
sobě víc než jiným
a domů odcházíme
 bez přezutí

Zhluboka se nadechneme
zastavíme se
a zkusíme zatajit dech
A potom až je potřeba
nadechnem se kdykoliv

V té krátké chvíli bez dechu
běží hlavou výmysly
a nejbizarnější představy
Potom je však mávnutím
ruky
odeženem od sebe

Rozkročení stojíme
před lavičkou v parku
a přemýšlíme nechápavě
kde se v trávě objevily
na našich nohách
bačkory.

N O C I I.

Když se v nocích bouřlivých
ze dnů prázdných probouzel
rukama si protíral čelo.

Nechtěl věřit uspaným
chvilím jichž bylo
vždycky dost
alkoholem zalil zbytky
pochybností o duši

A pod zataženou oblohou
a sluncem s páskou na očích
vykřikoval staré věty
o vzpouře...

- - -

A ráno potom
s vykřičníkem pod jazykem
smíchaným se zbytky vína
svalil se do peřin
na ochablá záda
a zprvu jen tiše
však brzy i nahlas
začínal
chrápat!

P R O U D Y

...a dál se zmítáš
 mezi stěnami.
Čím víc se od jedné vzdaluješ
tím víc se blížíš
 ke druhé.

Musíš proplouvat mezi proudy
šplhat po skalách
vyhýbat se mrakům
a havranům ukázat záda.

Musíš stále jen jít
Oči mít sklopené
pokud chceš dál kráčet
 tou cestou.

ZPŮSOBY VLASTNÍ KOMUNIKACE

I.

S největší jistotou jsem uchopil
málokteré výmysly
A lakonickým pohybem je hodil
přes síť
fotbalových polí.

Kopírovaly dráhou
linky na trávníku
a konečně se spustily
z ohromné výše
dolů.

A tam
v nedohlednu
za talíři mnohých neporozumění
kdoši je chytal do svých studených
rukou.

II.

Jiný muž seděl v ordinaci
při čekání
na zprávu o svém
umírání.

Znuděně si protíral
oko
ve kterém ještě před chvílí
plulo zrnko prachu.

Prst Žralok vzbudil vlnobití
a mořská sůl
muži vytékala zpod víček.

A jedna kapka
ukápla do otevřené zásuvky,
kde pod zejícím otvorem
našmátral mokré prsty
vlastní nudy.

Pohladily jeho dlaň
A propletly se s JEHO prsty.

Palce hravě laškovaly
a ukazovák zjemna přejel
po krátké
čáře
života.

III.

Jiná žena /mezitím/
 čekala svého muže doma.
 A zpod prahů na ni zíraly tiché
 oči.

Dívaly se pozorně
 A zaujatě hltaly
 každý její pohyb.

Pozorovaly ji
 jak si svléká
 punčochy.

Viděly ji
 prohlížet si
 v zrcadle JEJÍ
 tělo.

A když pod pokličkou hrnce
 začala bublat omáčka
 Rychlými kroky
 přiskočila k troubě
 a nahá
 plotnu vypnula.

A druhým krokem
 vystouplý práh
 přišlápla.

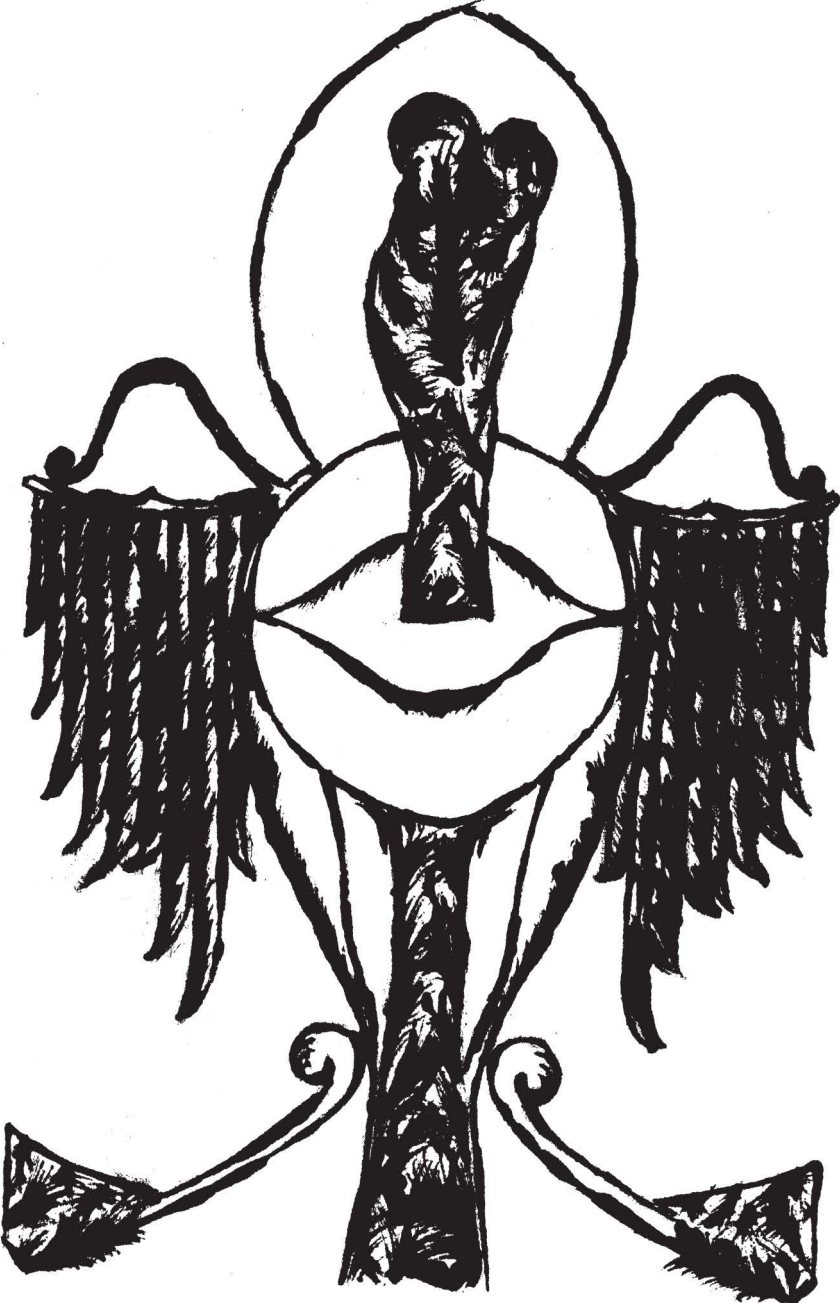
IV.

Do něčích
Studených rukou
Dopadlo z výšky
 obludné Cosi.
Beztvará změť
 hlíny a drátů.

Chvíli /se zájmem v očích/
 prohlížel neznámý tvar
a pak jej hodil
v sychravém ránu
do bláta.

Vytratil se do chladné
mlhy
když předtím otřel ruce
do špinavých
kalhot.

Zůstal nedotčen...



K N I H Y / N O C I I I . /

Na co myslíš?
Na co se ptáš?
Rozumíš mi?
Nestarej se o to:
Posaď se a seď!

Těší mě
že jsem tě poznal.
Myslel jsem si
že jsi chytřejší.

Chtěl jsem ti
půjčit
nejkrásnější knihy.

Nemohl jsem
celou noc spát.
Cítil jsem
že ti něco chybí...
Ještě není vše ztraceno!

P Ě S T I

Potkáváš je na chodbách
-v očích sklo upřené v zem.
Z prozaických hrdinů
vybírají špínu věků
a spravedlivé zármutky.

Věnuješ jim pohledy
lhostejný a neprostoupen
neslyšíš jak zpod skel v očích
pěsti bijí
zoufalé.

C H V Í L E

Svět se zastavil
oči se zaleskly
dlaně se zpotily
ruce se roztráslly
uslyšel Lennona
 zazpívat o míru
uslyšel Yesterday
sentiment z papíru
zasnil se potají
chtěl najít odvahu
zlatými písmeny
vyrytou do prahu
chtěl tolik zakřičet
zasmát se do nebe
před sebou zrcadlo
díval se na sebe
vzpomněl si na mámu
chtěl vzplanout se zemí
chtěl vzlétnout do mraků
chtěl...

R O Z V A L I N Y

Neznámý čas obíhá
nekonečný ciferník
Čím dál víc se touhy
vytrácejí
a samota se upachtěně
zadírá pod nehty.

Nacházíš sám sebe
v rozvalinách duše
A z pootevřených dveří fouká
vítr.

Jakoby právě někdo
vstoupil dál
Ale uvnitř nikdo není.
Poslední z nás
už dávno
odešel.

O B Ě Š E N E C

Usmívá se.
Jak když kabát větrem plápolá
On Usmívá se
Jako vlajka na stožáru
vystavená tvaří jaru
z pokušení ne z rozmaru
Usmívá se.

Snad chtěl jen na chvíli vzlétnout
a pak zase přistát na zem
Snad je blázen
ale rázem bolest proplula mu vazem.

Komíhá se.
Jeho tvář ta změnila se
TO VŠE, zdá se, vadí kráse
Aby nádherný šat vzala
než do černého oblékla se.

P R A C H

Jen prach zůstává
tím čím byl
Hlasy zmizí
pod hladinou zapomnění
Tváře se skrčí v koutě
vedle odpadkových
košů
A lásky se schovají
před pravdou
do postele.

T I C H O

V L A S Y

Pěšinkou vlasů
projdu se samotný
přivoním vůni tvé
omamnou květinou
která své duhové
barvy mi dá.

Obejdu dokola
převelký svět
abych se pro tebe
z dálek co lákají
z lesů a údolí
navrátil zpět.

PODMĚRÁČEŇ DVOUŠLABIČNÝMI ANDĚLY



C E S T A S T Í N U

Kdo chce jít s věky
Kdo chce jít s časem
Ať kráčí uprostřed nich
A nechá se prorážet
Našima nohama

Létáme na lanech
Toužíme
Rudit pověsti o jiném světě
A rušit jeho zákonnosti.

S Í L A

Každý dosah poslední fantazie
Prolétl nervózními mraky
Na nichž se skupiny pat roztáhly
Do fontánových vzorů
Nahoru
A dolů !
Vypršíme-li pod dojmem rozkladu
Někdo bude muset vytvořit
Kolem nás kruhy
S nimiž odplynou klady a zápory
S nimiž vyhoří zbylá síla
Která nás dosud
Vypouštěla z bláta
Do žáru...

MOUČNÉ ZÁVĚJE

Liboru Hanušovi

Rozjel se tedy Machirino
Na svém hlemýždi
Nazývaném od pradávna Aragon
K větrnému mlýnu
Vzpomněl si
Že v jednom z předešlých
Životů svých
Byl mlýnem větrným
Proti kterému se
Pan Quijote rozjel
Ale dnes se mu nechtělo
Točit rukou podle větru
/A tak zaburácel smíchem/
Vkročil do mlýna
Po schůdcích
Červeného práchnivění
Uzřel mnoho koleček
Na nichž zrní
Převážně ožívá
Umírá i odchází
A těmito pocity nechal
Se naplnit
Aby měl
S Aragonem slitování
Když totiž cestou zpět

Uviděli muže bez nohou
Podivil se tomu slovy
"Nevidáno neslýcháno"
Měl dnes dobrý den
A tak si vysypal do
Deníku "Moučné závěje"

T V O Ř I T

Z úst se do břicha
Rozlilo mé tělo
A jeho představy
Ohlušovaly vyschlou zem
Koleje
Pohyb
A tvořit !
Koleje
Jsou hradním pánem
Pohyb přesouvá
Svou tíhu k vlastnímu
Zúžení
A
Tvořit
Zapomenutosti !
Jen rychle
Dokud je čas
Vstřebat přepadení !

R Á N O

Tok světla se převaluje v údolí
Jako stádo spoutaných dravců
A já v něm nerozeznám vlastní písmo
Na jehož záhybech doznívá noc
Hlas plyne pomaleji
A nám se zdálo, jakoby do pokoje
Vtrhli hadi a drancovali
Naši budoucnost !

S R D C E

Denní chléb
 Prahne po pomstě
 Tak jako naše
 S R D C E
 Součástí každé básně
 Bude vyzvráceno najednou.

Naše a naše S R D C E
 Jsou nám společná
 Jimi dýcháme vzduch
 A dštíme síru.

Kde končí naše S R D C E
 A kde vládne S R D C E mé ?
 Tak se ptají vrahové
 A milující
 Kterým, spolu s vůdci
 Planoucí S R D C E náleží
 Jako cíl či prostředek ?

S R D C E Boží se svíjí
 V plamenech pod křížem
 Chladným jak tělo
 Kristovo, když v sobě
 Přemohlo nenávist.

S R D C E můžeme vynášet
Z pobledlých pokojů
A shazovat je na vodu
A foukat lehce do dlaní
Jestli ještě doutná ?

V S R D C I lze obeplout
Černou zem
A S R D C E M je možné
Se naplnit
I udávit se z něho.

K O L I K R Á T Z N Í P R O S T O R

Jaký význam má pro nás dech ?
Hořčičné výpary se draly do schodů
A já seděl se stíny ve dlaních
Jež dopadají pod balkón
Kdo projde břehem ke králi
Když vzduchem pnou se čísi těla ?
Do dvaceti miliónů rozhořelých holubů
Táhne tlustý med
Přes dům
A na snění

Jaký význam má pro nás jeden život ?
Myšlenky se kradly místností
A já vynalézal zdroj věčné energie
Až k zamlženému oknu
Po němž zůstanou na rukou jizvy
A třicet kapek krve
V kterých blednou váhy
Pod hroby vozů
S prachem !

KORUNOVACE N O V Ě H O R Á N A

Nahé tělo DĚTSTVÍ
Překročilo svoji smrt
A vrací se jen ve chvíli
Kdy nám oprášená noc
Podsouvá svá kouzla.

Nohy drží pevně v zemi
Ale ruce vlají povětrím
Jak kompas ulitý z hněvu.

Dvacet let je stále
Věčností
Poznávat hranice !

Tak zrodily se paláce
Jako srdce tlukoucí
O sukni zvonu.

Z mrtvých svaříš
Husté víno
A budeš je pít
V době strachu, pohřbu
A ohňostroju.

Spojení s nocí slábne
A my se probouzíme
S rukama vraženýma
Do LIDSKÉHO těla.

J E D N O T A

Do odmaštěných papírů
Se zapichují svaly až k dolnímu okraji
Až k jezerům přeplněným octem
V nichž se vaří
Nejskvělejší války vesmíru
A jejich nejhrůznější vítězství

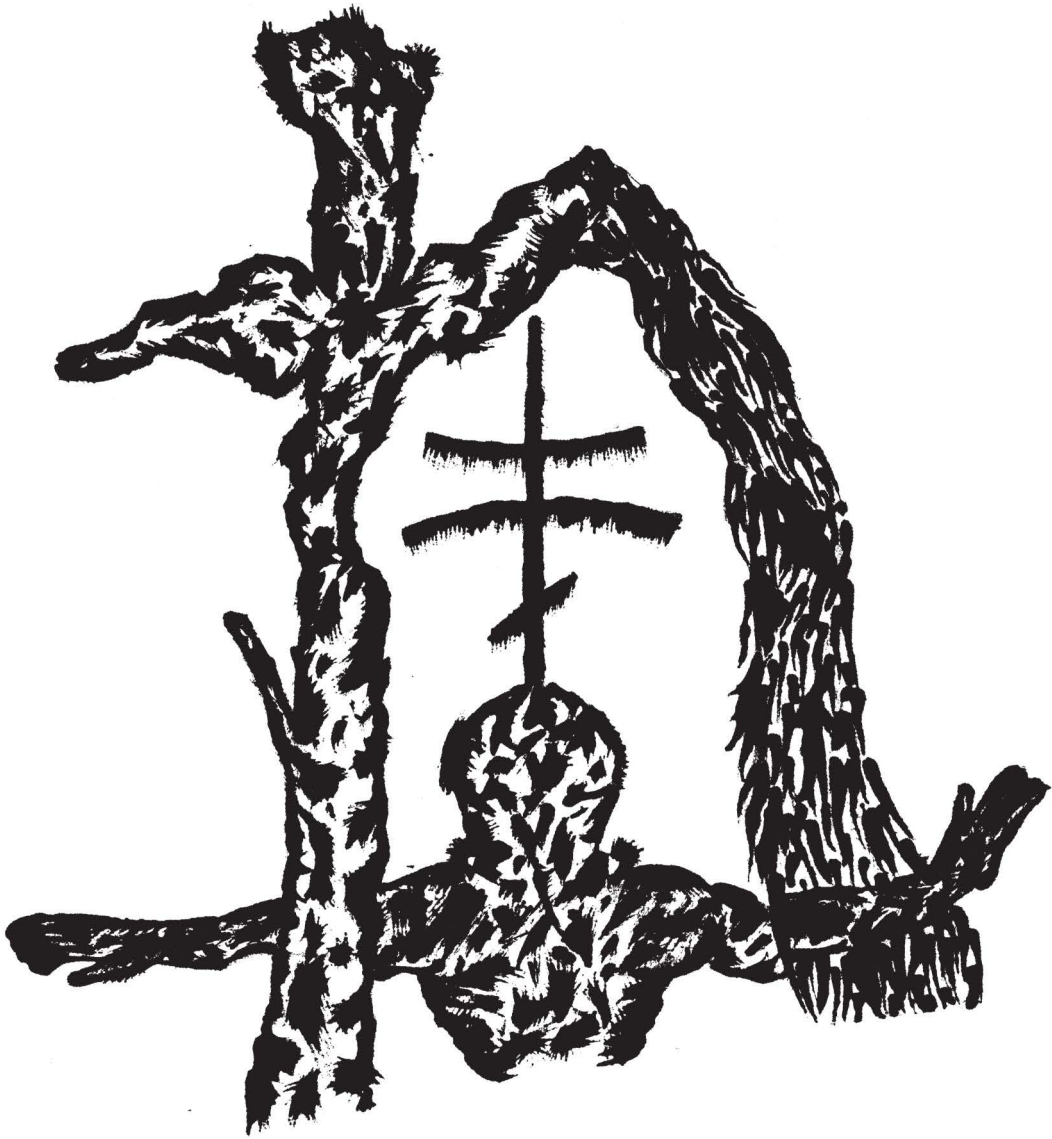
Draky jsme už rozvěsili
Po okolních rovinách
Z olověných stožárů jsme vyšlapali
Hadrové figurky
Na mnoho set let dopředu

A jednota přesto nevzniká
Kudy k ní ?
A proč ?!

L É T O H R D I N Ů

Před stromy pluje jed
Jenž odpoutává prasklé stříbro
Na kterém se svíjí energie hor
Tak denně na tři kameny

Chce být nesmrtelná !



S Ž Í R Á N Í

Andree Jantoškové

I smrsklé kedlubny
Znásilněných sobotních rán
Mají svoje zvuky
I stěny mají svoje zvuky
I železné kostry musí
 Spolu mluvit !

A až nás rozemelou
Na tuny střepin
Zapráší námi černé obrazy
Do nichž se potápějí
Mouchy s bílými chocholy

Tak ztěžklá těla
Jako naše
Nenavštíví již nikdy
Skutečnou zem !

D E N

Západ našeho vnímání
Vytvořil na zátkách od láhví
Pobledlé snídaně
Větve strmých kostelů
A souboji naplněný
Vnitřní svět
Do kterého prosakuje
 Tekutost
Prvního dne
V němž se zrodily
 Ostrov
A nekonečná jistota...

Až výstřely nás změnily...

PŘÁTELSTVÍ VESMÍRU

Jiřímu Y. H. Nezhybovi

Ohně na slunci
Můj čas a pláč
Můj pláč jste Vy
Můj křik jste Vy
Můj svět je tisíc ran.

Jemná kresba oblaků
Rozepíná kolem měsíce
Svůj plášť
Touhu úniků
Zhaslých světél
A triumfálních návratů.

Jsem pod Vámi
A ležím ve Vás
Budu tlumit Váš pád
Vy milujte třesk květů
Zelených mříží
Jež se rozestoupí před okny
Vy milujte stín stromů
Co se odráží v polévce
Kusy rohlíku jsou
Jako hvězdy a
Lžice Bohem kroužícím
Vy milujte Vesmír
Setřásaný po kapkách do kávy

Vy milujte střechy domů
Pyramidy - připomínky dávných
Civilizací
Bájně kočky na nich
Nad řekou bahna dotvářejí
Postavu zmizelých faraónů.

Mé dcery
Dlužím Vám jen svobodu
Mé odpuštění !
Chci mluvit s Vámi
Volat s Vámi do
Ztuhlých skalních stěn
Přikládat Vám ruce
Na ústa
Jiskrami začínat
Vaši vnitřní zář
Odsuňte do pozadí duhu
Sviňte její barvy
A vyprávějte o životě
Jiných planet.

Maličké skvrny vlašného nebe
Spojí se v rychlá znamení
Která nám zvěstují
Mé zdobení Vašeho trůnu
Objímání Vašich ostatků
Práce na vzniku hermelínu
Posetého zářezy nožů
Do nějž pak zahalíte

Svou snahu
Vládnout světům
Své právo
Být ovládány.

Proveďte mne spojením
Kosmických drah
Ukažte zlomky létání
A možné počátky
Nových Vesmírů.

Budete hlavou mou
I holí slepců, černou páskou
Spánkem mezi sténáním
Budete otisky mých prstů
A kůží na kolenou
Až kříže vzlétnou
Ramena jejich s očima krve
Stanou se křídly
A poletí s námi
Nesmírnou hloubkou
Vašich snů.

Z A P O C H O D U V Z N I K Á

Věčně plamenná korespondence
Mezi vychladlými stroji
A vařícími se orly v kostelech
Rozřízla v trávě padací mosty
Pobořené umělými tvářemi.

Místa po krvi spáčů
Obkroužila vyschlá bažina
A my cítíme, že s každým krokem
Nabírají pochybnosti na síle
A listí vyhloubilo kouř
Který odsají ti
Co půjdou po nás.

P O D K V Ě T N E M

Pod květnem křešou
Tygří řasy vodu
A na svícnech jsou
Zlomky světla
Tehdy ještě s trochou mraků v krvi

Slyšel jsem rány
Jež vysnily si noc
A točily se jako knihy
Kolem utopených sloupů

Kdo ještě bude milovat ?

Z M I Z E N Í

Voda za sebou vleče
 Zmizení
 S nímž se setkáváme každý den
 Jen když trochu chceme
 Je stejné - jako Bůh
 Chceme-li, je
 Nemá-li být, nikdy nebude
 Duše - síla myšlenek
 Rozloučení s logikou
 To jsou atomová vidění
 Ostrovy dynamitu vypadly
 Z jitřenkových melodií
 Které na město pumpovaly
 Vařící černou tuš
 Zpod rukou nám vyskakují
 Ustrašené tváře
 Sněhové svědectví cihel !
 U stolů dřepěli opilci
 Ustrašení zvířaty
 Odkvétajících písem
 Čtyřmi /!// hlasy
 Vzýváme násilí.

S Í L A

Andělé v achátech
Odtrhnou poklopy z kanálů
A odešlou je na místa
V nichž nahmatáme
Zarudlé úlomky fresek

A tam pak uhněteme z mrazu
Sametové peří
Které se vyzáří
A bude s námi
Odvrženo do trnových korun
Jež právě v této chvíli
Proudí mnoha srdci
Jako křišťál otrávenou zemí

Vyrovnanost je mimo nás !
A my přesto půjdem
Vyhledat sklepy, zbraně
A novou sílu...

Jiří Juffo	Karlsson	Nebeský	JK
Petr Barry	Kent	Marek	BK
Jiří Yubba	Harkašský	Nezhyba	YH

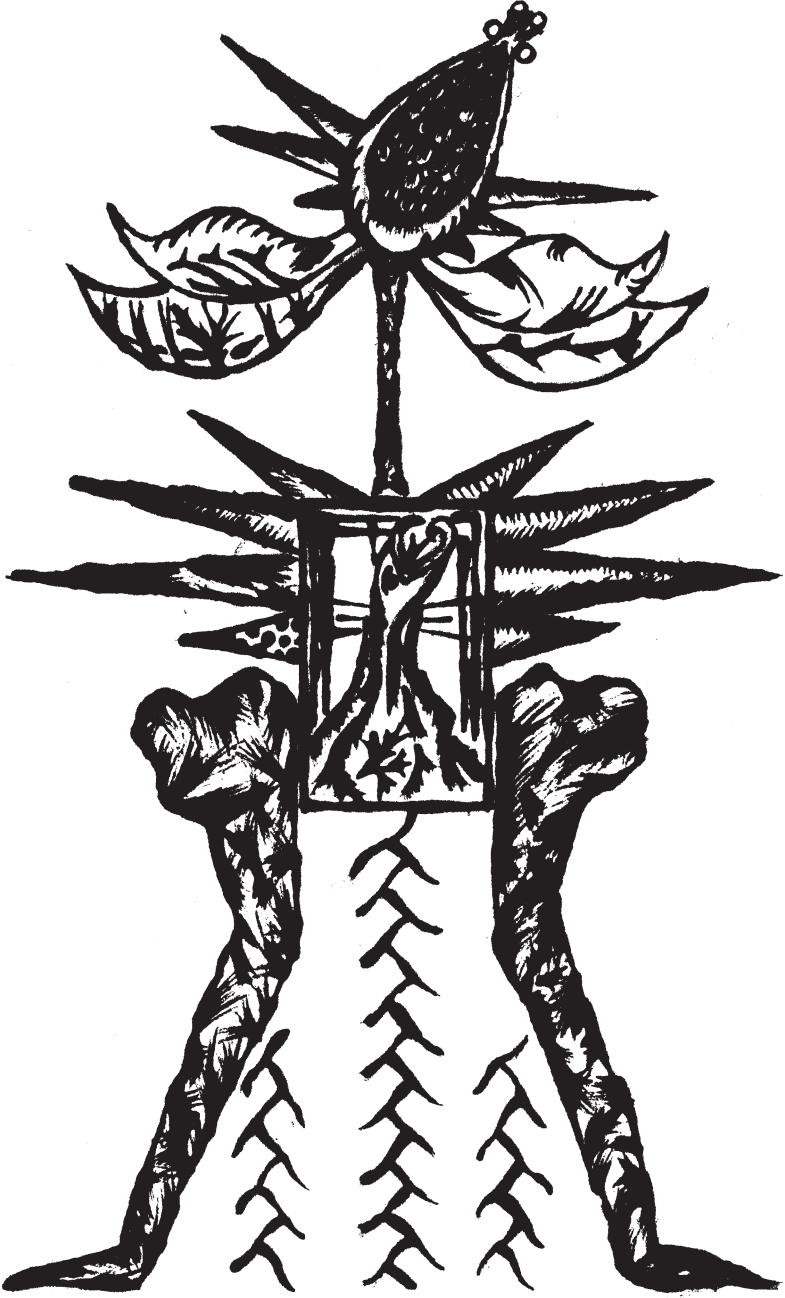
O B S A H

- 7 Tebe /YH,BK,JK/
 POZDŇÍ NÁVRATY /YH/
 11 Návrat
 12 Hladové oči
 13 Stíny
 14 Ztroskotanec
 15 V paláci
 16 Napospas
 18 Večírek
 19 Pozdě
 20 Čas bez pointy
 22 Za bouřky
 23 Nový svět ?
 24 Až ráno
- DOBRODRUŽSTVÍ PŘEDČASNÉHO MLADÍKA
 aneb Několik pokusů o ozřejnění
 filosofických omylů /BK/
 29 Prolog
 30 Na rozhraní
 32 Obrysy
 33 Některé druhy hrubostí
 35 Noci I.
 36 Proudny
 37 Způsoby vlastní komunikace
 42 Knihy /Noci II./
 43 Pěsti
 44 Chvíle

- 45 Rozvaliny
- 46 Oběšenec
- 47 Prach
- 48 Ticho
- 49 Vlasy

PODMRAČEN DVOUSLABIČNÝMI ANDĚLY /JK/

- 53 Cesta stínu
- 54 Síla /I./
- 55 Moučné závěje
- 57 Tvořit
- 58 Ráno
- 59 Srdce
- 61 Kolikrát zní prostor
- 62 Korunovace nového rána
- 63 Jednota
- 64 Léto hrdinů
- 66 Šíření
- 67 Den
- 68 Přátelství Vesmíru
- 71 Za pochodu vzniká
- 72 Pod květnem
- 73 Zmizení
- 74 Síla /II./
- 77 Obsah



napsali:

Jiří Juffo Karlsson Nebeský

Petr Barry Kent Marek

Jiří Yubba Harkašský Nezhyba

typograficky

upravil

a

rufinážemi

a

kresbami

doprovodil

Jiří Juffo Karlsson Nebeský

v měsíci

září

roku

1991

v Hranicích

vydalo

nakladatelství

LS†D

tisk:

Consul

Trust

vydání:

první

náklad:

5

výtisků

stran:

82.

A

L

M

A

N

A

C

H

U

N

A

R

